

[Ninn-Hansen.]

af, hvordan man behandler kvinderne her i landet — og det er altså den måde, man behandler dem på, når det drejer sig om arbejdsmarkedets forhold — så måtte enhver da få indtryk af, at vi er det mest uridderlige folkefærd af alle, når man på den måde skubber til kvindernes rettigheder. Det er altså de store, stærke mændfolk, der stiller sig på den måde over for kvinderne, når disse søger arbejde, og de stiller sig ikke tilsvarende, når kvinderne vil beskytte deres arbejdsområde.

Jeg hørte for nogen tid siden en udsendelse i Aktuelt Kvarter, en af de mange interessante udsendelser, som jo interesserer os alle, jeg tror også den højtærede statsminister. Dér hørte jeg om sygeplejerskernes forhold; det ærede medlem fru Lis Groes var i øvrigt til stede ved den lejlighed, også i Aktuelt Kvarter, og stillede sig på linje med sygeplejerskerne, der angreb den måde, hvorpå man behandlede dem lønningsmæssigt i det arbejde, de er kvalificerede til, og hvordan de måtte se på, at andre brød ind på deres arbejdsområde. Jeg synes, man må sige, at den praksis, vi har her, de sager, der bliver rejst, de bestemmelser, der findes, alt dette viser, at den måde, hvorpå man behandler kvinderne, er ganske utilfredsstillende; det er uheldigt også af den grund, at vi ikke får denne arbejdskraftreserve frem.

Den højtærede statsminister nævnte med rette i sit svar nogle synspunkter vedrørende uddannelsens betydning. Jeg kan helt give tilslutning til den højtærede statsministers fremhævelse af dette. Da den højtærede statsminister var arbejdsminister for 8 år siden, havde vi jo lejlighed til sammen at arbejde for en bedre adgang til uddannelse, bl. a. ved at afskaffe de lærlingskalaer, der dengang fandtes. Vi andre var måske lidt mere ivrige for det end statsministeren, men det lykkedes jo altså. Jeg anser det også for en fordel, at man kan styrke adgangen til lærlingeuddannelsen ved den støtte, der i fremtiden ydes fra ungdommens uddannelsesfond. Men det har jo også

betydet, at der findes veje — og ikke findes hindringer — for dem, der ikke får en lærlingeuddannelse eller en skoleuddannelse i en eksamensskole.

Vi har jo drøftet skoler og undervisning meget. Vi har været uenige på nogle punkter, men der er i hvert fald ét punkt, hvorpå vi ikke er eller bør være uenige; det er med hensyn til bestræbelserne for at forbedre skoleuddannelsen for dem, der efter den tidligere skoleordning hørte til den eksamensfri mellemskole. Vi kan vist sige, at vi ikke har gjort nok for at styrke dem, der ikke kommer i eksamensskolen. Jeg synes i hvert fald, der bliver gjort alt for lidt, når vi endnu i dag ikke har fået et obligatorisk 8. skoleår. Men vi har jo arbejdet videre med 9. og 10. skoleår, og på det område har jo organisationerne — der efter min mening har vist et udmærket medarbejderskab — fremsat tanker om, at man skulle bedre disse 8., 9. og 10. klasser på en sådan måde, at de gav en bedre indgang til uddannelse og det kommende arbejde i erhvervslivet. Men hvis vi ønsker, at de unge virkelig skal få lyst til at uddanne sig videre, hvis de skal få fornemmelsen af, at deres skolegang i 8., 9. og 10. klasserne har nogen betydning, hjælper det jo ikke, at der ligger en spærrebom igennem forskellige aftaler, som de allerede nu har udsigt til er der, og som kan standse dem engang, når det, de ønsker, netop er at få lige chancer med alle de andre med mulighed for, at den omstændighed, at de ikke har fået lærlingekontrakt eller ikke har fået en eksamen, ikke skal standse dem, men at de alligevel må få chancerne.

På dette område synes jeg også staten kunne stille sig bedre, end den gør. Jeg tror ikke, jeg siger noget forkert, når jeg mener, det stadig væk er sådan, at man kræver af de unge, der skal ind i etaterne, at de har en realeksamen. Hvis vi mener noget med den undervisning, der skal gives i 8., 9. og 10. klasserne, må det dog være sådan, at staten og kommunerne også modtager dem, der kommer derfra.